

NĂVALA LUI ȚEPEȘ de Dimitrie Bolintineanu

În anul 1462 sultanul Mohamed al II-lea s-a năpustit asupra Țării Românești cu o armată uriașă pentru vremea aceea: 100 000 de soldați.

Domnitorul Vlad Țepeș a ridicat poporul la luptă. Oastea românească era de zece ori mai mică decât cea turcească. De aceea domnitorul a pustiit țara în calea turcilor, ca să-i facă să sufere de foame și de sete. Și fiindcă avea ostași puțini, Vlad Țepeș nu i-a atacat pe turci în câmp deschis, ci i-a hărțuit fără odihnă, lovind-i când nu se așteptau.

Noaptea-i furtunoasă, și superbul domn
În deșert mai cheamă fugătorul somn:

O gândire mare sufletu-i îmbată;
Printr-o faptă rară să triumfe cată.

Printre noapte, ploaie, tunete de foc,
Cu cinci mii de roșii el își face loc:

Cum furtuna cade p-ape dormitoare
Și d-odată-naltă valuri mugitoare,
În ordia turcă roșii năvălesc ...

Turcii se deșteaptă, strigă, s-ameteasc.

Sunetele d-arme, strigăte turbate,
Printre vijelie zbor amestecate ;

Caii calcă rânduri de fărâmaturi;
Sângele ca ploaia cură din securi.

Mahomed sub cortu-i dulcea pace cată;
Vise grațioase sufletu-i îmbată.

Ușile, la cortu-i, iată se smâcesc
Și pe cal apare domnul românesc.

Mohamed p-o poartă repede dispare...

Printre umbra deasă caută scăpare.

Când pe fruntea nopții zorile se joc,
Domnul cu românii las al luptei loc ;

Dar sultanul cearcă spaimă-atât de rară

Cât, la miezul zilei, fuge spre hotară.

Cutezătoarea năvală a lui Vlad Țepeș în tabăra otomană este înfățișată de pictorul Th. Aman în „Atacul de noapte”.

Sfârșit reeditare 1977